

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ
Ἀρχομένη ἀπὸ τῆς Ἰανουαρίου ἢ Ἰουλίου
Ἐσωτερικοῦ 8ρ. 0—Ἐξωτερικοῦ 6ρ. 20

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»
ΟΔΟΣ ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΩΝ ΑΡΙΘ. 18
(Παραπελάσας δασυν. τμήματος Πλάκας)

Ἡ ΑΓΑΠΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΛΗΣΙΟΝ

Ἡ Ἀγία Γραφή μᾶς παργγέλλει ὅτι χρεωστούμεν ν' ἀγαπῶμεν τὸν Θεὸν μὲ ὅλην τὴν καρδίαν μας, μὲ ὅλην τὴν ψυχὴν μας, καὶ μὲ ὅλην τὴν διανοίαν μας. Σημαίνει ἀρχὴ γε τοῦτο ὅτι εἰς τὴν καρδίαν, τὴν ψυχὴν καὶ τὸν νοῦν μας δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ θέσις πλέον διὰ καμμίαν ἄλλην ἀγάπην; Αὕτῃ πάλιν ἡ Ἀγία Γραφή ἐπιφέρει ἀμέσως κατωτέρω: «Δευτέρω δὲ (Ἐντολὴ) ὁμοίᾳ αὐτῇ, ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν». Τί φωνάζει τοῦτο; ὅτι αἱ δύο αὗται ἀγάπαι ὅχι μόνον δὲν ἀντιτίθενται, ὅχι μόνον συμβιβάζονται, ἀλλ' ἔχουν μεταξὺ των καὶ εἰδὸς τι στενωπότητος ἀλληλεγγύης. Δὲν δυνάμεθα ὅλῃ ν' ἀγαπῶμεν τὸν Θεόν, ἐὰν εἴμεθα ἀδιάφοροι πρὸς τὸν πλησίον μας. Καὶ τἀνάπαλιν, ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη δὲν θέλει ὀνηθῇ νὰ εἶνε καθαρὰ καὶ ἐντελὴς ἀληθινή, ἐὰν δὲν ἔχῃ τὴν πηγὴν καὶ τὸ στήριγμά της; εἰς τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν.

Ἡ Ἀγία Γραφή ὀνομάζει τὸν Θεὸν ζηλότυπον. Ἐφρασίς τοιαύτη εἶνε εἰς χρῆσιν, ὡς γνωστόν, ἐπὶ τῶν ἀγαπώντων. Εἰς μνηστὴρ καὶ μία μνηστὴ θέλουν ὁ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἑτέρου μὲ τελείαν ἀφοσίωσιν. Πᾶς μερισμὸς καὶ πᾶσα συμμετοχὴ προσώπων ἄλλων εἰς τοὺς αἰσθηματικούς παλμούς των θεωρεῖται ὡς ἱεροσυλία καὶ προδοσία. Δὲν φρονεῖτε, ἀναγνώσται, ὅτι μία τοιαύτην ὑποχρέωσιν ἔχομεν κατὰ λόγον ἀσυγκρίτως ἀνώτερον πρὸς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ; Τέκνα του συγχρόνως, ὑπηρετᾷ του καὶ στρατιῶταί του, ὀφείλομεν ν' ἀνήκωμεν ἐξ ὁλοκλήρου εἰς αὐτόν, χωρὶς καμμίαν ἄλλην ἀγάπην ἀντίθετος νὰ τὸν ἐκτοπίζῃ καὶ νὰ τὸν ἀντιπαλαίῃ καὶ εἰς τὴν ἐσχάτην γωνίαν τῆς καρδίας μας. Ἄν δυνάμεθα π. χ. νὰ ἰδρύσωμεν εἰς τὴν καρδίαν μας ἐξουσίαν τῆς πλεονεξίας, τῆς φιληδονίας καὶ τῶν κοσμικῶν μολυσμῶν καὶ βυμουλκήσεων. Διὰ τί; διότι ἀγάπαι τοιαῦται εἶνε ἀκάθαρτοι. Αὗται δὲν ἀνέχονται τὸν Θεόν καὶ ὁ Θεὸς δὲν δύναται νὰ συμβιβάσθῃ πρὸς αὐτάς. Τί λοιπὸν ὀφείλομεν νὰ κάμωμεν;

Νὰ προτιμῶμεν. Μᾶς θέλγει ἡ ἀγάπη τοῦ Οὐρανοῦ

Πατρός καὶ Βασιλέως μας; Ἄς ἀποδιώξωμεν ἀπὸ τὸν νοῦν, τὴν ψυχὴν, τὴν καρδίαν μας. πᾶσαν ἄλλην ἐπατηλὴν καὶ ἐπίβουλον ἀγάπην, ἡ ὅποια μᾶς ἐναγκαλίζεται, ἀλλὰ διὰ νὰ μᾶς πνίξῃ, καὶ ἡ ὅποια ἐντὸς σαγηνευτικοῦ μέλιτος μᾶς προσφέρει τὸ φονικὸν δηλητήριον.

Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην χρειάζεται μεγάλη προσοχή καὶ διακρίσις, διὰ νὰ εἶνε ἀγάπη ἐν Θεῷ καὶ ὅχι κατὰ τοῦ Θεοῦ. Ἄς ἐξετάσωμεν τοῦτο εἰς ἐν εἶδος; τῶν πλησίων μας; εἰς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον τείνει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τοὺς εἰσαγγελιακοὺς δεσμούς μας ἡ εἶνε ἤδη ἐντὸς αὐτῶν. Εἰ; νέος καὶ μία νέα δύνανται ν' ἀγαπήσωσι, καὶ ἡ ἀγάπη αὕτη δὲν ἔχει τίποτε τὸ ἐπιφογον, ἐὰν ᾖ ἀγνή, ἐλευθέρᾳ ἀπὸ πάντα μολυσμῶν καὶ βύπον, ἐὰν φροντίζῃ νὰ μένῃ καθαρὰ καὶ ἀκηλίδωτος, ὥστε νὰ εὐλογηθῇ μίαν ἡμέραν, χωρὶς διὰ τίποτε νὰ ἐντρέπεται, ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ τότε εἶνε ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον, ἀλλὰ καὶ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν ὅμως ἡ κλίσις τῆς καρδίας ᾗθελεν ἐξουσιασθῇ ἀπὸ τὴν σάρκα· ἐὰν πραγματικών ἢ φανταστικῶν κήλλος φλογίσῃ τοὺς ἀγαπωμένους τόσοι ὥστε ὑπεράνω τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς καθαρότητος, εἰς τὴν ὅποιαν εἶνε ὑπόχρεοι ἕνεκα αὐτοῦ, νὰ τεθοῦν τὰ σωματικά θέλητρά· ἐὰν ἀπέναντι τοῦ βλέμματος, τοῦ μειδιάματος καὶ τῆς ἄλλης σωματικῆς γοητείας μαγγανισθοῦν οἱ ἀγαπώμενοι καὶ μὲ παθολογικὴν ἐξέγκωσιν τῆς ἀγάπης των εἴπουν πρὸς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ· ἀδὲν ἔχομεν τὴν ἀνάγκην σου, μᾶς ἀρκεῖ ἡ ἰδική μας, τοιαύτη ἀγάπη, στρεφομένη κατὰ τοῦ Θεοῦ, δὲν εἶνε ἀγάπη οὐδὲ πρὸς τὸν πλησίον. Τί δὲ εἶνε; Μία πλάνη καὶ μία μέθη, ἡ ὅποια καταβιάζει ἀντὶ νὰ ἀνυψώῃ, πικνύνει τὸ σκότος ἀντὶ ν' αὐξάνῃ τὴν διαύγειαν, καὶ καθιστᾷ βρεῖας σάρκας ἐκείνους, τῶν ὁποίων τὸ καύχημα ἔπρεπε νὰ εἶνε εἰς τὸ στέμμα τῆς ἡθικότητος καὶ τοῦ πνεύματος.

Καὶ ὁ ἀνὴρ πρὸς τὴν γυναῖκα, ἡ γυνὴ πρὸς τὸν ἄνδρα, οἱ γονεῖς πρὸς τὰ τέκνα εἶνε βεβαίως ἐγγύτατοι πλησίον. Τί λοιπὸν ὀφείλουσι μεταξὺ των; Ἀγάπην. Ναί. Ἀλλὰ φωτισμένην ἀγάπην, καθαρὰν, ὑγιαίνουσαν, σφύζουσαν. Εἶνε τυχὸν κοσμικωτέρα τιῦ πρέποντος ἡ γυνή,

ἀνήκουσα μάλλον εἰς τὸν ἐγνώσμενον τῆς παρὰ εἰς τὸ κηλῆ-
κὸν τῆς, εἰς τὰς ἀρεσκείας τῆς ματαιότητός τῆς παρὰ εἰς
τὰς ὁδηγίας τοῦ Θεοῦ ; τί χρεώσται νὰ κάμῃ εἰς τοιαύτην
περίστασιν ὁ σύζυγός τῆς ; Νὰ συμμορφωθῇ, νὰ παρασυρθῇ,
νὰ σπληνωθῇ ; Ὁχι. Ὁφείλει ἀπ' ἐναντίας νὰ ἀντιδράσῃ
μὲ ἡπιότητα, ἀλλὰ καὶ μὲ σταθερότητα, μὲ εὐγένειαν,
ἀλλὰ καὶ μὲ ἀποφασιστικότητα καὶ νὰ ἀντιστρατευθῇ πρὸς
τὰς ὁρέξεις τῆς ; τὸ ὀφείλει δὲ καὶ ἐν ὀνόματι τῆς ἀγάπης
πρὸς τὸν Θεόν, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὴν τὴν σύζυγόν του. Ἐάν
ὅμως τὴν ἀφήσῃ νὰ κυριαρχῇ αὐτὴ, ἡ ἀνώμαλος ἀγάπη
τῆς δὲν ἔμπορεῖ νὰ μὴ φέρῃ τὸν σάλον καὶ τὴν σύγ-
κρουσὶν εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ζωὴν. Διότι ἡ δεσποτεία τοῦ
ἐγωῦ καὶ τοῦ πάθους ἀποδιώκει ἀπὸ ἑνα οἶκον τὸν
Θεόν. Καὶ τότε ἡ ζωὴ θὰ καταντήσῃ ἄλυστος, διὰ νὰ κα-
ταλήξῃ εἰς κόλασιν.

Καὶ ἐάν ἡ ἀγάπη ἡ ἀνώμαλος, ἡ ἀφώτιστος, ἡ σαρκικὴ
καὶ ἰδιότροπος ἐκδηλώνηται ἐκ μέρους τοῦ ἀνδρός, ποῖον
εἶνε τὸ χρέος τῆς γυναικός ; Νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς·
« Διὰ τί ἠνώθυμην ; Διὰ νὰ εἴμην πάντοτε καὶ πράγ-
ματι ἡνωμένοι. Ἀλλ' ἐάν ἐγὼ θέλω τὸ ἰδικόν μου καὶ
οὐ τὸ ἰδικόν σου· ἐάν ἡ ἰδική μου ἀρέσκεια φέρῃ πρὸς τὸν
βορρᾶν, ἡ δὲ ἰδική σου πρὸς τὴν μεσημβρίαν· ἐάν τώρα
φανῶμαι ἐγὼ καὶ ἔπειτα κραυγάζῃς σύ· ἐάν μεταξὺ ἐμοῦ
καὶ σοῦ ἔρχονται οἱ θνητοὶ καὶ αἱ θάλασσαι τῶν κοσμι-
κῶν ματαιότητων· ἐάν δὲν ἔχωμεν νόμον μας, τὸν νόμον
τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶνε πάντοτε εἰς καὶ διὰ τῆς ἐνότη-
τός του φέρει πρὸς τὴν συμφωνίαν καὶ τὴν ἁρμονίαν, ἀλλὰ
συρῶμεθα ἀπὸ τὰς ὁρέξεις μας, αἱ ὁποῖαι εἶνε ἄστατοι
καὶ ἀσύμφωνοι καὶ ἀχαλίνωτοι καὶ τυφλοὶ, τί θὰ γείνη
τότε ἡ ἀγάπη μας καὶ εἰς τί ἐχρησίμευσεν ὁ γάμος μας ; »
Γλῶσσα τοιαύτη δύναται νὰ σφῇ τὴν ἀγάπην τῶν
συζύγων διὰ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ἀλλῶς δέ ; Ἀγάπη,
ἐκτεθειμένη εἰς τὰ κύματα τοῦ κόσμου καὶ τοῦ πάθους,
πολὺ γρήγορα θὰ εὕρῃ τὸν τάφον τῆς εἰς αὐτά.

Ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰ τέκνα ἡμῶν μὴ δὲν ὀφείλομεν νὰ
κανονίζωμεν τὴν ἀγάπην μας κατὰ Θεόν καὶ ὅχι κατὰ
τοῦ Θεοῦ ; Ἐκεῖνα εἶνε ἄπειρα, καὶ οἱ οἰστροὶ μυρίων
κακῶν ἐπηρεῶν δυνατόν νὰ τα παρασύρουν. Θὰ τὰ ἀφή-
σωμεν λοιπὸν ἡμεῖς ; εἰς τὸν δρόμον των, ἀφ' οὗ ἐν τῷ
μεταξὺ εἶνε τόσαι ἀκάνθαι καὶ εἰς τὸ τέλος τόσοι κρη-
μνοί ; Ἀλλὰ νὰ τὰ ἐπιπλήξωμεν λοιπὸν ; ἀλλὰ νὰ τὰ
λυπήσωμεν καὶ νὰ τὰ τιμωρήσωμεν, ἀφ' οὗ τα ἀγαπῶμεν,
ἀφ' οὗ ὀφείλομεν νὰ πολλαπλασιάσωμεν τὰ μειδιάματά
των καὶ ὅχι τὰ δάκρυά των ; Καὶ διὰ τί ὅχι ; Ἡ ἀγάπη
τάχα δὲν ἔχει λογικὴν, καὶ εἶνε ζήτη πρὸς τὸ καθῆκον ;
Ποῦ εἶνε ἡ εὐτυχία τοῦ τέκνου σου ; εἰς τὸν δρόμον τοῦ
Θεοῦ. Πι λοιπὸν ὀφείλεις σύ ; νὰ τὸ φέρῃς εἰς αὐτόν. Θὰ
τὸ κατορθώσῃ ἡ συμβουλὴ μόνον ; τόσῃ τὸ καλύτερον.
Θ' ἀπειτηθῇ καὶ ἡ τιμωρία ; Δὲν ἔχεις νὰ διστάσῃς.
Ἀλλὰ θὰ δακρύσῃ ! Καὶ διὰ τί ὅχι ; Παρατήρησε τὸν
οὐρανόν. Ἀπὸ τὴν βροχὴν, τὴν ὁποῖαν καταχύνει, προ-
βάλλει ἔπειτα ἀνέμελος, φαιδρός, ἀκτινοβόλος. Οὕτω καὶ
τὸ δάκρυ, ἔταν χύνεται, διὰ νὰ γίνῃ τὸ πρέπον, εἶνε ἡ

βροχὴ τῆς ψυχῆς. Ἀπ' αὐτὸ θὰ προέλθῃ ὁ καθαρισμός τῆς,
τούτῃσι τὸ κάλλος τῆς. Δὲν σὰς ἀρέσκει αὐτό, γονεῖς ;

Ὡδε κείνται, φίλοι ἀναγνώσται, οἱ νόμοι ὅλοι καὶ οἱ
προφῆται. Χωρὶς τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν δὲν ἔχει βάσιν
ἡ ἀγάπη ἡ πρὸς τὸν πλησίον. Καὶ δι' αὐτὸ περισπούρ-
στα εὐσέβεια δὲν μᾶς μεταβιβάζει μόνον πρὸς τὸν παράδεισον
τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλὰ καταβιβάζει δι' ἡμᾶς ποῖαν τινα γλυ-
κύτητα αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, πρωτίστως δὲ ἐντὶ
τῆς φώλεός τοῦ οἴκου μας.

ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

Η ΞΕΝΟΦΙΛΙΑ

Ὅπως ἕκαστος ἄνθρωπος κατ' ἴδαν, καὶ τοι συγγω-
τιζόμενος πρὸς πᾶντα ἄλλον, φέρει ἴδιον χαρακτήρα, οὕτω,
καὶ ἕκαστος ἔθνος, φέρει, ἐκτίθησι καὶ ἀναπτύσσει τὸν
ἴδιον χαρακτήρα, ἐκτυπούμενον διὰ τῶν ἀπὸ πατρὸς εἰς
υἱὸν διὰ στόματος καὶ διὰ γραφῆς παραδόσεων, ἡ δὲ τῆς
τοιᾶσδε ἡ τοιαύτης τοῦ κλίματος ἐπιρροῆς καὶ τῆς γλώσ-
σης καὶ τῶν θρησκευτικῶν ἰδίῃ πεποιθήσεων.

Ὁ Ἕλληνας μάλιστα, ὡς ἀπ' ἀρχῆς παρετηρήθη, πᾶν
ἐκ τοῦ ἐκτὸς ἐκταυτοῦ κόσμου παραλαμβάνει, μεταπλάτ-
τει καὶ μεταμορφοῖ κατ' ὅλους ἰδιόζοντα τρόπον· διότι
ἔχει ἐν ἑαυτῷ ἔμφυτον τὸν πλαστοουργικὸν νοῦν, ὡς καὶ
ἐν ἄλλῃ ἡμῶν μελέτῃ ἐγράφομεν (!), καὶ ἰδιάζει εἰς
αὐτὸν τὸ νὰ τὸν μιμῶνται, ὅχι νὰ μιμῆται. Οὕτω, δοθεῖ-
σης τῆς ὕλης, διαμορφοῖ αὐτὴν κατὰ ἰδιόζοντα αὐτῷ τύ-
πον, ἐπειδὴ ἡδὴ ἐκτίθηται ἐν τῇ ψυχῇ πλήρεις τοὺς κα-
νόνας τῆς καλαισθησίας. Καὶ τοῦτο πράττει, οὐχὶ μόνον
ἐν τῷ ἀπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἰδανικῷ κόσμῳ· ὁ εἰς π. χ.
λαμβάνει τοὺς λίθους καὶ καταργάζεται τὸν Δία ἢ τὴν
Ἀθηνᾶν· ἄλλος τὸν Παρθενῶνα καὶ τὰς στήλας τοῦ
Ὀλυμποῦ· ἄλλος τὰ ἀνθρώπινα γεγονότα καὶ δημιουργεῖ
τὸν τύπον τοῦ ἀληθοῦς ἱστορικοῦ· ἄλλος τὰς μεταφυσί-
κας καὶ ἠθικὰς ἰδέας καὶ ἀκτινοβολεῖ ὡς ποιητῆς ἡ φιλό-
σοφος. Ἔχουμεν τοιοῦτοτρόπως τὸν Φειδίαν, τὸν Ἰκτίον,
τὸν Θουκυδίδην, τὸν Πλάτωνα, τὸν Σοφοκλῆν, διὰ νὰ πε-
ριορισθῶ μόνον εἰς τοὺς τοὺς εὐπρεπεῖς ἱεροφάντας τοῦ
ἀληθοῦς, τοῦ ἀγαθοῦ, τοῦ ὠραίου.

Ὅταν ὅμως βλέπωμεν ὅτι οἱ ἀπόγονοι τῶν μεγάλων
τούτων διδασκάλων μιμοῦνται καὶ αὐτὸ τὸ ἀναπνεῖν τῶν
ξένων καὶ ψιττακίζουσι πᾶν ὅ,τι ὀυνεῖται καὶ ἀλλότριον,
τότε δικαίως ἀγόμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ἐν ἐκ τῶν δύο· ἡ
ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γενεὰ ἐξεφυλίσθη καὶ δὲν δύνата πλέον
νὰ παράγῃ, ὡς καταστάσα στεῖρα καὶ ἄγονος, ἡ ὅτι ἡ κα-
κοδαμονία αὐτῇ ἔχει ἀλλαχού τὴν αἰτίαν.

Ποῖον ἀληθεύει ; ἰδεὺ τί ζητοῦμεν νὰ μάθωμεν. Εἶνε
βεβαίως ἀληθές ὅτι αἱ ἐπιστῆμαι ἐγένοντο τανῦν κοινὸν
κτῆμα, αἱ δὲ τέχναι καὶ ὁ ἐν γένει πολιτισμὸς δὲν εἶνε
μονοπώλιον τούτου τοῦ ἔθνους ἢ ἐκείνου. Καὶ τοῦτο χάρις

(1) Βλέπε Αὐτοσχέδ. στοχασμοῦ μου ἐπὶ τῆς ἐν Γολγοθῇ
Αἰωνίας Αὐτρώσεως σελ. 18.

εἰς τὸν χριστιανισμόν, ὅστις ἀνύψωσεν ὅλους τοὺς λαούς.
Οὐδὲ εἶνε ἀνάγκη, νομίζω, νὰ υπομνήσωμεν ὅτι οἱ μὲν
προπάτορες ἡμῶν ἔλεγον πᾶς μὴ Ἕλληνα βάρβαρον, ἡ
δὲ γλῶσσα τοῦ Παύλου ὅτι αὐτὸν Χριστῷ Ἰησοῦ οὐκ ἐνι
Ἰουδαίῳ οὐδὲ Ἕλληνι, οὐκ ἐνι δοῦλῳ οὐδὲ ἐλεύθερῳ»
(Παῦλ. Γαλ. Γ. 28). Ἀλλ' ἐάν ἐπὶ τοῦ σταδίου τῆς
ἐπιστήμης, τῆς τέχνης, τοῦ πολιτισμοῦ δύνανται νὰ ὀρῶσιν
δια τὰ ἔθνη, δὲν ἦτο τάχα δυνατόν νὰ πρωταγωνιστῇ τὸ
ἰδικόν μας, φροντίζον ν' ἀναλάβῃ τὰ ζήκοντα εἰς αὐτὸ
σκήπτρον ;

Ἡ ἱστορία μαρτυρεῖ ὅτι ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ τόσον εἰς
τὰς δάφνας τοῦ πολέμου, ὅσον καὶ τοῦ ἥθους καὶ τοῦ
πνεύματος, ἐμεγαλουργήσε μόνον ὁπόταν οἱ διανοητικῶς
ἐπὶλεκτοί, ὁ λαὸς καὶ ὁ οἶκος, ἐνεπνεόντο ὑπὸ ἰσχυρᾶς
θρησκευτικῆς εὐλαθείας. Πᾶσα δ' αὐτῆς χαλάρωσις καὶ
κατάπτωσις ἐπέφερε πάντοτε ἀνάλογον ἀποτέλεσμα καὶ
εἰς τὸν ὅλον βίον τοῦ ἔθνους, σημειώσασα παρακμὴν διανοη-
τικὴν, ἠθικὴν, κοινωνικὴν. Τίς δὲ θ' ἀρνήσῃ τὴν παρ'
ἡμῶν ὑποχώρησιν τοῦ θρησκευτικοῦ πνεύματος, ἰδίᾳ εἰς τὰς
διευθυνούσας τάξεις τῶν ἀνεπτυγμένων, τῶν ἐπιστημύ-
νων, τῶν λογίων, τῶν πλουσίων ; Καὶ κατὰ τὸν ἀπαρά-
βατον ἱστορικὸν νόμον τοῦ ἡμετέρου ἔθνους ἡ νόσος αὕτη
ἐκαλλιέργησε παρ' ἡμῶν μετ' ἄλλων λυπηρῶν συμπτω-
μάτων καὶ τὸ ὅχι τῶν λοιπῶν κατώτερον, μίαν παθολο-
γικὴν ξενοφιλίαν.

Ναί· ἡ ξενοφιλία, οὐχὶ κατὰ τὴν χριστιανικὴν ἔνοιαν,
ὅτε θὰ ἦτο ἀρετὴ, ἀλλ' ὡς ψιττακιμῶς, ὡς πηθικισμὸς
παντὸς ἔθνους καὶ τρόπου καὶ συμπεριφορᾶς οὐχὶ ἑλληνικῆς,
ἀλλὰ φραγκικῆς, δυτικῆς, ὀυνελας, ξένης καὶ ἀλλοτρίας
τῶν σοφῶν καὶ χριστιανῶν πατέρων μας, ἀποτέλεσμα τῆς
θρησκευτικῆς ἡμῶν παρεκκλίσεως καὶ χαλάρώσεως, κατέ-
στη ἄμα πληγὴ μαστιζούσα ἡμᾶς διὰ πλείστον ἄλλων
ἀτόμων. Διότι ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ πάθους τούτου ἐλησμο-
νήσαμεν ὅτι καὶ ἡ φύσις καὶ οἱ αἰῶνες διδάσκουσιν· ὅτι
δηλαδὴ οἱ συνετώτεροι τῶν ἀνθρώπων εἶναι οἱ πρὸς τὴν
μέλεισσαν ἀποβλέποντες, ἧς σοφῶς μιμοῦνται τὸ παράδειγ-
μα· ἐκεῖνοι δηλ. οἵτινες κατὰ τὸν Ἀπ. Παῦλον τὰ πάντα
δοκιμάζουσιν, ἀλλὰ τὸ καλὸν κατέχουσιν.

Τοιοῦτῳ δὲ τῷ τρόπῳ καὶ ὁ κοινὸς νοῦς καὶ ἡ Ἀγ.
Γραφὴ συνιστῶσιν ἡμῖν τὴν τοῦ ὀφελίμου ἐκλογὴν· διότι,
ἐν ὁ ἀνθρώπος, ὁ φύσει μιμητικὸς, μὴ ἔχῃ τὸν κοινὸν νοῦν
ἡγεμόνα, ἐκπίπτει εὐκόλως εἰς τὰ ἄκρα καὶ ἐκτροχιάζεται.
Λέγε μοι, φίλε ἐπισκέπτα, τῆς πρωτευούσης τοῦ ἐλευθέ-
ρου βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, λέγε ἀνεκδοκίμως· αἱ Ἀθῆ-
ναι, παρὰ πᾶσαν τὴν ἐπιλάμπουσαν τοῦ μαρμαρόντος Πεν-
τέλης μαρμαρυγὴν καὶ αἰγλὴν, παρὰ πᾶσαν τὴν σφριγῶσαν
ζωὴν, τὴν ἐκθαμβοῦσαν βεβίαιω· τὸν μὴ εἰσδύοντα εἰς τὰ
βάθη, δὲν ἀναδίδουσι τάχα τὴν ὁσμὴν τῶν φορεμάτων τοῦ
Ἡσαΐ ; Παρατήρησον τὸν λεγόμενον συρμὸν τῆς ἡμέρας,
τὰς ἐπιγραφὰς ξενοδοχείων καὶ ἐμπορικῶν καταστημάτων,
τὸ ὁμιλεῖν καὶ τὸ φρεσβαῖ, μεταβῇ εἰς τὰς αἰθούσας ἐν
αἷς ἐσπερίδες καὶ χροαί, ἐπισκίφῃται τὰς λίσχας, τὰ ἀνα-
γνωστήρια, θεώρησε τοῦ· ἐν ταῖς αἰθούσαις, τοῖς περιπα-
-

τοῖς καὶ θεάτροις κτλ. διὰ νὰ πεισθῇς ὅτι ὁ ξενισμὸς
διήλθεν ἕως εἰς τὰ ὅστα τῶν ἡμετέρων ἀδελφῶν, ὥστε νὰ
ὑπάρχῃ σοβαρὸς κίνδυνος κατὰ τῆς γλώσσης, τῶν ἠθῶν καὶ
τῶν πατρῶν ἡμῶν παραδόσεων.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

+ Ὁ Κερκύρας καὶ Παῖδων
Ἀρχιεπίσκοπος
ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΣ

ΑΙ ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΙ ΚΑΙ ΑΙ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΕΧΘΡΩΝ ΠΡΟΣΕΥΧΑΙ

Ἀξιότιμο κ. Διευθυντά τῆς « Ἀναπλάσεως ».

Εἰς τὸ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 22 Σεπτεμβρίου ε. ε. φύλλον
τοῦ περισπουδαστοῦ θρησκευτικοῦ περιοδικοῦ σας, τὸ ὁποῖον
ἀναγινώσκω πάντοτε μὲ εὐφροσύνην ψυχῇ· διὰ τὰς ὑγιεῖς
καὶ ὄντως εὐαγγελικὰς του ἀρχάς, δημοσιεύεται μεταξὺ
ἄλλων καὶ ἀξιόλογόν τι ἄρθρον τοῦ εὐσεβεστάτου ἱατροῦ
κ. Γ. Εὐγενίδου περὶ Προσευχῆς καὶ Μυστηρίων. Εἰς τὸ
ἄρθρον τοῦτο, μεθ' ἡλὴν τὴν εὐσέβειαν, ἣν πολλαχοῦ ἀπο-
πνέει καὶ τὸ ὀρθόδοξον φρόνημα ὅπερ ἀντικατοπτρίζει ἐν
πολλοῖς, ἔρχομαι ταπεινῶς νὰ κάμω δύο παρατηρήσεις ἐπὶ
σημείων, τὰ ὁποῖα εἰς τὴν ἰδικὴν μου ἀσθενὴ ἀντίληψιν
δὲν ἔχουν καλῶς.

Ὁ ἀγαθὸς ἱατρὸς γράφων ἐν πρώτοις περὶ τῶν ἐν τοῖς
ἱεροῖς βιβλίοις καθωρισμένων ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μας προσ-
ευχῶν καὶ τῶν αὐτοσχεδίων τοιούτων, φαίνεται ὅτι ὅχι
μόνον καμμίαν σημασίαν δὲν δίδει ὡς πρὸς τὰς δευτέρας·
ἀλλὰ καὶ τὰς εὐρίσκει τοῦτ' αὐτὸ καταδικαστέας, ἐπάγων
πρὸς ἀπόδειξιν βήτᾳ «κατὰ κόλλησιν» καὶ μηδαμῶς σχε-
τιζόμενα πρὸς τὸ ἀποδεικτέον. Διότι τὸ μὲν ἐν Ἀ' Κορ.
ι', 9—11 ἀμνηδὲ γογγύζετε, καθὼς καὶ τινες αὐτῶν ἐγόγ-
γυσαν κτλ. » γνωρίζει καὶ ὁ ἡμιστος περὶ τὰς Γραφὰς δια-
τρέψας ὅτι ἀποβλέπει τὰς ἐν τῇ ἐρήμῳ διαρκεῖς μεμφιμοι-
ρίας τῶν ἀγωνιούντων Ἰουδαίων κατὰ τοῦ Θεοῦ, οἵτινες πᾶν
ἄλλο ἦσαν ἡ προσευχή. Ἡ δὲ κατάκρισις τοῦ Φαρισαίου
προσεγίνετο αὐτῷ ὅχι διὰ τὸ αὐτοσχέδιον τῆς προσευχῆς
(διότι πῶς τότε ὁ τελῶνης ἐδικαιώθη, ἀφοῦ καὶ αὐτοῦ ἡ
προσευχὴ ὑπῆρξεν αὐτοσχέδιος ;), ἀλλὰ διὰ τὸ περιεχόμε-
νον αὐτῆς, τὸ ἐστερημένον ταπεινοφροσύνης μὲν ὡς πρὸς
τὸν Θεόν, φιλαδελφίας δὲ ὡς πρὸς τὸν πλησίον. Καὶ ἡ
κατὰ τῶν ἰθνηκῶν δὲ βαττολογιῶν ἐξενεχθεῖσα κρίσις τοῦ
Κυρίου εἶνε ἄσχετος πρὸς τὸ προκείμενον ζήτημα, διότι
καταδικάζει ὅχι τὰς προσευχάς, τὰς ἀφελῶς καὶ ὁρμη-
φύτως ἀπὸ ἀγίων χειλέων ἐκστομιζόμενας καὶ πρὸ τῶν
ποδῶν τοῦ θείου θρόνου ἐκχυομένας, ἀλλὰ τοὺς βαττα-
ρισμούς καὶ τὰς δεισιδαίμονας πολυλογίας ἐν τῇ προσευ-
χῇ, τὰς κενὰς ἐνοιῶν καὶ πίστεως, κενὰς ἀγνοῦ συναι-
σθήματος, κενὰς τῆς πρεπούσης πρὸ τοῦ Θεοῦ στάσεως
τῆς ψυχῆς, ὡς φέρ' εἰπεῖν ἐνδεικνύνται ἐν ταῖς ἀλλοκότοις
ἐπικλήσεσι τῶν ψευδοπροφητῶν τοῦ Βάαλ, τῶν ἐν φωνῇ
μεγάλῃ ἀπὸ πρωῒας μέχρι μεσημβρίας ἐπικαλουμένων ἀνοή-
τως, καὶ περὶ τὸ θυσιαστήριον περιτρεχόντων καὶ κατὰ

τόν ἐθισμὸν αὐτῶν ἐν μαχαίραις καὶ σειρομάσταις κατα-
τέμνουν.

Ἐν ᾧ δὲ ἄφ' ἐνὸς τὰ προσαγόμενα ρητὰ οὐδὲν κατὰ τῶν
αὐτοσχεδιαζομένων αἰτήσεων λέγουσιν, ὑπάρχουσιν ἄφ'
ἐτέρου δεκάδες ἄλλων γραφικῶν χωρίων ὅπου ἡ αὐτοσχέ-
διος προσευχὴ θεωρεῖται ὡς ἡ φυσικωτέρα καὶ ὅπως ἀμεμ-
πτος ψυχῶν ἀγίων πρὸς τὸν Θεὸν ἐπικαινωνικά. Διότι, ἐν
ἐξαιρέσωμεν τὸν ἱερὸν Ψαλτῆρα, ὅστις μόνος ἀπετέλει
τὴν σύνειψιν τῶν ἐν τῇ Ἰουδαϊκῇ δημοσίᾳ λαγρεῖα ἀμετα-
βλήτων καὶ οἷον ἐτετυπωμένων προσευχῶν, ὅλοι αἱ ἄλλαι
προσευχαὶ τῆς Ἀγίας Βίβλου, τῇδε κἀκεῖσε ἀπαντῶσαι,
εἶνε αὐτοσχέδιοι. Αὐτοσχεδίως προσεύχεται ὁ Ἑλιέξερ
παρὰ τὸ ὄριον. Αὐτοσχεδίως ὁ Ἰακώβ, ὅταν φεύγῃ ἀπὸ
τῆς ὕργης τοῦ Ἡσαῦ, καὶ ὅταν μέλλῃ καὶ αὖθις νὰ συν-
αντηθῇ μετὰ τοῦ Ἡσαῦ. Αὐτοσχεδίως ὁ Μωϋσῆς, ὅταν
μεσιτεύῃ ὑπὲρ τοῦ μοσχοποιήσαντος λαοῦ του. Αὐτοσχέ-
διως ἡ Ἄννα ἐν Σηλώμ. Αὐτοσχεδίως ὁ Σολωμών, ὅταν
εἰσέρχεται εἰς τὸν νεύδμητον ναὸν του. Αὐτοσχεδίως ὁ
Τωβίτ. Αὐτοσχεδίως ἡ Ἰουδίθ. Αὐτοσχεδίως οἱ τρεῖς
Παῖδες. Αὐτοσχεδίως ὁ Ζαχαρίας. Αὐτοσχεδίως ὁ Θεάν-
θρωπος Κύριος. Αὐτοσχεδίως ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος. Αὐ-
τοσχεδίως ὁ Πέτρος παρὰ τὸν νεκρὸν τῆς Ταβιθά. Αὐτο-
σχεδίως ὅλοι οἱ ἅγιοι μάρτυρες τῆς πρώτης Ἐκκλησίας.
Τὰ μαρτύρια τῶν καὶ τὰ συναξάρια τῶν εἶνε μεστὰ δεή-
σεων καὶ ἱκεσιῶν ἢ εὐχαριστιῶν καὶ ὁμολογιῶν, αἱ ὅποιαι
ὅπως πρωτοτύπως καὶ ἀδιάστως ἐξεχειλίζον ἀπὸ τὴν αἰ-
μάσσουσιν καρδίαν τῶν ἐν καιρῷ τῶν στρεβλώσεων καὶ
σφαγιασμῶν τῶν.

«Βυχαριστῶ Σοι, Δέσποτα, ὅτι με τελεῖς τῇ πρὸς Σὺ
ἀγάπῃ τιμᾶσαι κατηξίωσας, τῷ ἀποστόλῳ Σου Παύλῳ
δεσμοῖς συνδήσας σιδηροῖς.» εὔχεται ὁ Ἰγνάτιος, ὅταν
ὁ Τραϊανὸς διατάσσῃ νὰ ἀποσταλῇ εἰς Ρώμην βριῶμα γε-
νησάμενος θνήσκῃ εἰς τέρψιν τοῦ δήμου. Καὶ ὁ Πολύκαρ-
πος δέ, ὅταν, βλοκαρπώμα δεκτὸν τῷ Θεῷ ἡτοιμασμένον,
πρόκειται νὰ ριφθῇ ἐπὶ τῆς πυρᾶς, προσεύχεται αὐτοσχεδίως
πρῶτον ὡς ἀπαιτεῖ ἡ περίστασις, καὶ εἶτα ἐπιβαίνει τῇ
φλογί. «Καὶ μυρία δὲ ἄλλα παραδείγματα ἡ δύναμις τις
νὰ φέρῃ, ὅπως ἀποδείξῃ ὅτι ἡ αὐτοσχέδιος προσευχὴ ὑπῆρ-
ξεν ἡ τροφὴ τῶν ἁγίων καὶ οὐδεὶς ᾗποτε ἀπέβλεψε πρὸς
αὐτὴν μετὰ ὑπόπτου βλέμματος. Τούναντίον. Καθότι
αὕτη ἔχει τὴν δύναμιν νὰ θέτῃ εἰς κίνησιν ὅχι μόνον
τοὺς ὀφθαλμοὺς μας καὶ τὰ χεῖλη μας (ὡς συμβαίνει ὡς
τὰ πολλὰ ὅταν κρατῶμεν προσευχητάρια ἀνὰ χεῖρας), ἀλλὰ
καὶ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας. Ἀναμοχλεύουσα δὲ αὐτὰ
καὶ ἐξετάζουσα καὶ τῷ Θεῷ παριστῶσα ὡς ἔχουν, αἰτεῖ-
ται τὴν ἀνάλογον αὐτῶν διόρθωσιν καὶ τὸ φάρμακον τὸ
ἰδιαζόντως εἰς αὐτὰ πρέπον. Διότι πολλοὶ εἶνε αἱ ψυχι-
καὶ ἀσθενεῖαι καὶ ἕκαστος χρειάζεται λόγους ἰδιαίτερους
διὰ νὰ τὰς ἐκτραγῶδῃ πρὸ τοῦ Παναγάρχου Πατρός.
Καὶ ποῖον ποτε βιβλίον, ὅσον ἅγιον καὶ ἐν εἶνε, θὰ ἔχῃ
τὴν δύναμιν νὰ ἰσοφαρίξῃ πρὸς τοὺς στεναγμοὺς τῆς ὀδυ-
νωμένης ψυχῆς; Ἡ ποῖός ποτε θὰ ἐμποδίσῃ μίαν μητέρα
ἀπὸ τοῦ νὰ προσευχηθῇ μὲ τὰ ἀπλὰ τῆς λόγια πρὸς τὸν

Θεὸν διὰ τὸ ἀσθενεῖς τέκνον τῆς; Ἡ αὐτοσχέδιος προσευ-
χὴ καλλιεργεῖ τὸ ἀγνώθιον αὐτὸν καὶ τὸ αἰσθημα τῆς
ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐξαργήσεως πλέον παντὸς ἀγίου μέσου. Δὲν
θέλω βεβαίως νὰ παρεξηγηθῶ καὶ νομισθῶ ὅτι ὑποστηρίζω
τὸ αὐτοσχέδιον προσβάλλω τὰς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μας
συλλεχθεῖσας κατὰ καιροὺς ὁμολογίας καὶ προσευχάς,
τὰς ἐν τῇ Ὀκτωήχῳ καὶ τῇ Παρακλητικῇ καὶ τῇ Τριψύ-
διῳ καὶ ἄλλαχού ἀπαντώσας καὶ περικλειούσας πᾶν δὲ
τὸ ἀφρόγαλα τῶν ἁγίων καὶ ἡ ἐκλεκτοτέρα μερὶς τῶν
μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ ἐν ταῖς οὐρανωτάταις στιγμαῖς τῆς
ἐνταῦθα βιοτῆς τῶν κατέλιπον ἡμῖν πρὸς ὑπεκκαυσιν τοῦ
πολλαχῶς καὶ πολλὰκις ὑπνώττοντος θρησκευτικοῦ συναι-
σθηματος ἡμῶν τῶν ἀσθε νεστέρων καὶ ὑλιστικωτέρων. Δὲν
θέλω νὰ ὑποτιμῶσω, ἀπαγε! τὰς δημοσίας τῆς Ἐκκλησίας
μας προσευχάς. Δὲν εἶμαι τῶν ἄκρων. Ἰσταμαι εἰς τὸ
μέσον. Καὶ λέγω ὅτι καὶ τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου ἔχομεν
χρεῖαν. Τοῦ ἐνὸς, ὅταν μετὰ τῶν ἀδελφῶν μας ἴδωμεν ἐν
τοῖς εὐκτηρίοις οἰκοῖς προσευχόμεθα· τοῦ ἄλλου, ὅταν ἐν
τοῖς ταμείοις ἡμῶν κεκλεισμένοι γονυπετούμεν πρὸ τοῦ
Θεοῦ καὶ ἐν συντριβῇ καρδίας ἀναμετροῦμεν τὰς ἐλλείψεις
ἡμῶν, καίτοι καὶ ἐνταῦθα εἶνε δυνατόν νὰ προστρέχημεν
εἰς τὰ καθιερωμένα βιβλία, ὅσας αἰσθανώμεθα τὰ στῆλη
παγωμένα καὶ χρίζοντα οὐραίου πυρὸς διὰ νὰ ἀναλυθῶν
οἱ πάγοι. Ἐκαστῷ λοιπὸν ὡς ἀπονεμηθῇ τὸ προσήκον.
Εἶνε ἀλλοίωται αἱ καθιερωμέναι ἐν τοῖς ἱεροῖς βιβλίοις
προσευχαί. Ἀλλὰ μὴ λησμονώμεν, πρὸς Θεοῦ, καὶ τὰς
αὐτοσχεδίους, ἵνα μὴ καταντήσωμεν χαλκὸς ἡχῶν καὶ
κύμβαλον ἀλαλάζον.

Τὸ δεύτερον σημεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον διαφωνῶ με τὸν
εὐγενῆ Ιατρὸν, εἶνε αἱ κατὰ τῶν ἐχθρῶν προσευχαί. Ἐπι-
τρέπονται αἱ τοιαῦται προσευχαί; Ὁ κ. Ιατρός λέγει ὅτι
δὲν ἐπιτρέπονται, «ἐκείνους ἐάν ὁ ἐχθρὸς ἐπιβουλεύεται ἐπι-
μότως οὐχὶ τὴν περιουσίαν, ἀλλὰ τὴν τιμὴν καὶ αὐτὴν
τὴν πίστιν», φέρει δὲ εἰς μαρτυρίαν τὸ ψαλμικὸν «ἐκλι-
ποιν ἁμαρτωλοὶ ἐπὶ τῆς γῆς» καὶ τοὺς τῆς Ἐκκλησίας
ἀναθεματισμοὺς κατὰ τῶν αἰρεσιάρχων, τῶν τοῦ δαιμο-
νος ὁργάνων. Ἡμεῖς ἐν τούτοις (καὶ ὡς μὲς συγχωρήθῃ
νὰ εἴπωμεν τὴν γνώμην μας, ἀπεκδεχόμενοι καλλιτέραν
παρὰ τῶν καλλιτέρων) φρονούμεν ὅτι ἐν οὐδεμιᾷ περι-
πτώσει ἐπιτρέπονται προσευχαὶ ἐναντίον ἐχθρῶν, ἐκτός
ἐάν εἶνε ὁπλὸς τῶν ἐχθρῶν. Διότι τὸ ἀεὶ βλογοῦτε καὶ μὴ
καταρῶσθε εἶνε τόσον σαφές, ὥστε πᾶσα ἄλλη προσευχὴ
εἰς δικαιοσύνην καταρῶν κατὰ τῶν ἐχθρῶν μας εἶνε
ματαιά. Παραδέχομαι βέβαια ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι ψαλμοὶ
περιέχουν τοιαύτας κατάρκας κατὰ τῶν πολεμίων καὶ ἄλ-
λοθρήσκων, οὐδέποτε δὲ ἀνέγνωσα τὸ τοῦ ΡΑΓ' ψαλμοῦ
ἐκεῖνο αὐτογάτηρ Βαβυλώνος ἢ ταλαίπωρος... μακάριος
ὅς κρατήσῃ καὶ ἑδωκεῖ τὰ νήπια σου πρὸς τὴν πέτραν»,
ὅπου ὅλη ἡ Σημιτικὴ ψυχὴ φαίνεται, χωρὶς νὰ μὴ αἰ-
σθανθῶ εἰς τὰς σάρκας φρικίαςιν. Παραδέχομαι ἐπίσης ὅτι
τοιοῦτον χαμηλὸν καὶ ἐκδικητικὸν πνεῦμα ἐκδηλοῦται καὶ
εἰς ἄλλας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης σελίδας. Ἀλλ' ἐπὶ
τέλους ὁ Χριστιανισμὸς δὲν στηρίζεται μόνον ἐπὶ τῇ

Παλαιᾶς, ἀλλ' ἐπὶ τῇ Παλαιᾷ συμπεληρωμένῃ διὰ
τῆς Καινῆς. Τὰ ἀρχαῖα παρήλθεν. Ἰδοὺ γέγονε καινὰ τὰ
πάντα. Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλ-
λήλους. Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, εὐλογεῖτε τοὺς κα-
ταραμένους ὑμᾶς, καλῶς πνίετε τοὺς μισοῦντας ὑμᾶς καὶ
εὐχόμενοι ὅτι (ὅχι κατὰ) τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς καὶ
διωκόντων ὑμᾶς. «Ὅχι! ἡ θρησκεία τῆς Χάριτος δὲν εἶνε
ἡ θρησκεία τοῦ ἀπηνουῖς Μωσαϊκοῦ νόμου. Ἡ σκωρία τῶν
ἀνθρωπίνων πεθῶν εἶνε ξένη πρὸς τὸν πεπυρωμένον χρυσὸν
τοῦ Εὐαγγελίου. Αἱ ἐν τοῖς Ψαλμοῖς καὶ ἄλλαχού τῆς
Παλαιᾶς ἀπαντῶσαι ἀραὶ δὲν ἀποτελοῦν διὰ τὸν Χριστι-
ανὸν Λυθὸν λίθον ἥθους, διότι ἔχει αὐτὸς καὶ πολὺ τε-
λειότερον, ἐκτός ἐάν ἡ προσβλεπὴ πρὸς αὐτὰς ὡς πρὸς
τὴν ἀβυσσον, ἐξ ἧς ὁ Παιδαγωγὸς Θεὸς ἐξήγαγε τὸ διὰ
τοῦ Χριστοῦ τοῦ λυτρωθῆν γένος τῶν ἀνθρώπων, ἢ ἐπὶ
τὸ πνευματικώτερον καὶ ἀναγωνικώτερον, καθ' ὃ λέγει
καὶ ὁ γράφων, κατεσθύνῃ αὐτὰς κατὰ τῶν συνεχόντων
αὐτὸν ἁμαρτημάτων, ὧν, ὡς γνωστὸν, ἡ πηγὴ εἶνε μὲν
καὶ τὸ ἁμαρτωλὸν ἐγὼ μας, εἶνε δὲ καὶ ὁ δαίμων. Κατὰ
τῶν ἁμαρτωλῶν ὅμως οὐδέποτε, ἀπολύτως οὐδέποτε θὰ
ἐκφέρῃ εὐχὴν, ἔστω καὶ ἐν ἀνθίστανται οὗτοι πρὸς δ,τι
ἔχει ἱερώτερον, ἔστω καὶ ἐν ἐναντιοῦνται πρὸς τὴν πίστιν
του. Μὴ ἡ πίστις δὲν ἐχώριζε καὶ τοὺς Ἑβραίους ἀπὸ
τὸν Χριστὸν; Μὴ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ δὲν παρενετίθετο
μεταξὺ σταυρωτῶν καὶ Ἰσταυρωμένων; Ἀλλὰ διὰ τί
Ἑκαίνο δὲν ἀναθεματίζεν, ἀφοῦ, ὡς γράφει ὁ ἀξιώσιμος
Ιατρός, μὲς ἐπιτρέπεται νὰ ἀναθεματίζωμεν τοὺς ἔχοντας
ἄλλοις παρὰ τὴν ὁρθόδοξον πίστιν μας γνώμας; Διὰ τί
ὁ Ἀρχηγὸς καὶ Τελειωτὴς ἡμῶν παρεκάλει τὸν Πατέρα
ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ του μὲ τὸ ἄφες αὐτοῖς; οὐ γὰρ οἶδας
τί ποιοῦσαι»;

Εἰς ἀναγνώστης τῆς «Ἀναπλάσεως».

Σημ. α' Ἀναπλάσεως». Οἱ κατὰ τῶν πεισμώνων αἶρε-
σιάρχων ἀναθεματισμοί, ἦσαν ἐντελῶς, νομίζομεν, δικαιο-
λογημένοι, διότι τὸ μέσον τοῦτο ἀπέβαινε ἀπαραίτητον
διὰ τὴν προφύλαξιν τῶν πιστῶν ἀπὸ τῆς λυμῆς αἱρέσεων,
αἵτινες, ἐπιτηδεύεις διαδιδόμεναι, ἐλάμβανον μορφὴν ἐπι-
δημίας. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει αἱ ἀραὶ ὑπερηγοῦντο
ἐκ προνοίας καὶ στοργῆς καὶ ἐδικαιολογοῦντο ἐξ ἡθικῆς
ἀνάγκης, πρὸ τῆς ὁποίας δὲν ἦτο δίκαιον νὰ ὑπερτερήσῃ
ἡ πρὸς τοιοῦτους ἐχθροὺς ἀγαθότης.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΣΥΝΤΟΜΟΣ Εἰς τὸ κατὰ ΜΑΡΚΟΝ ἍΓΙΟΝ ΕὐΑΓΓΕΛΙΟΝ ΥΠΟ ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

«Καὶ ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης (φανερὸν γὰρ ἐγέ-
νετο τὸ ὄνομα αὐτοῦ), καὶ ἔλεγον, ὅτι Ἰωάννης ὁ βαπτι-
στὴς ἐκ νεκρῶν ἠγέρθη, καὶ διὰ τοῦτο ἐνεργοῦσιν αἱ

δυνάμεις ἐν αὐτῷ. Ἄλλοι ἔλεγον, ὅτι Ἡλίας ἐστίν· ἄλ-
λοι δὲ ἔλεγον, ὅτι προφήτης ἐστίν, ἢ ὡς εἰς τὸν προφη-
τῶν. Ἀκούσας δὲ ὁ Ἡρώδης εἶπεν, ὅτι ἔν ἐγὼ ἀπεκε-
φάμισα Ἰωάννην, οὗτός ἐστιν αὐτὸς ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν.
Αὐτὸς γὰρ ὁ Ἡρώδης ἀποστείλας ἐκράτησε τὸν Ἰωάν-
νην, καὶ ἔδωκεν αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ, διὰ Ἡρωδιᾶν τὴν
γυναῖκα Φιλίππου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ὅτι αὐτὴν ἐγά-
μησεν. Ἐλεγε γὰρ ὁ Ἰωάννης τῷ Ἡρώδῃ, ὅτι οὐκ ἔξεστί
μοι εἶναι τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου. Ἡ δὲ Ἡρωδιάς
ἐνεῖχεν αὐτῷ, καὶ ἠθέληεν αὐτὸν ἀποκτείνειν· καὶ οὐκ ἠδύ-
νατο. Ὁ γὰρ Ἡρώδης ἐφοβήτο τὸν Ἰωάννην εἰδώς αὐ-
τὸν ἄνδρα δίκαιον καὶ ἅγιον, καὶ συνετήρει αὐτόν· καὶ
ἀκούσας αὐτοῦ, πολλὰ ἐποίησεν, καὶ ἠδῶς αὐτοῦ ἤκουε.
Καὶ γενόμενης ἡμέρας εὐκαιροῦ, ὅτε Ἡρώδης τοῖς γεγε-
νησίοις αὐτοῦ δεῖπνον ἐποίησεν τοῖς μεγιστάσι αὐτοῦ, καὶ τοῖς
χιλιάρχοις καὶ τοῖς πρώτοις τῆς Γαλιλαίας, καὶ εἰσελ-
θούσης τῆς θυγατρὸς αὐτῆς τῆς Ἡρωδιᾶδος, καὶ ὀρχησα-
μένης, καὶ ἀρεσάσης τῷ Ἡρώδῃ καὶ τοῖς συνανακαμένοις,
εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῷ κορασίῳ, Λίγησόν με ἢ ἐν θέλῃς,
καὶ δώσω σοι, ἕως ἡμίσου· τῇ βασιλείᾳ μου. Ἡ δὲ ἐξελ-
θούσα εἶπε τῇ μητρὶ αὐτῆς, Τί αἰτήσῃς; ἡ δὲ εἶπε,
Τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ. καὶ εἰσελθούσα εὐ-
θύς μετὰ σπουδῆς πρὸς τὸν βασιλεῖα, ἡτήσατο λέγουσα,
Θέλω ἵνα μοι δῷς ἐξ αὐτῆς ἐπὶ πίναι τὴν κεφαλὴν Ἰωάν-
νου τοῦ Βαπτιστοῦ. Καὶ περίλυπος γενόμενος ὁ βασιλεὺς,
διὰ τοὺς ὅρκους καὶ τοὺς συνανακαμένους οὐκ ἠθέλησεν
αὐτὴν ἀθετῆσαι. καὶ εὐθέως ἀποστείλας ὁ βασιλεὺς σπα-
κουλάτωρα ἐπέταξεν ἐνεχθῆναι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. ὁ δὲ
ἀπελθὼν ἀπεκεφάλισεν αὐτόν ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ ἤνεγκε
τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐπὶ πίναν, καὶ ἔδωκεν αὐτὴν τῇ
κορασίῳ· καὶ τὸ κοράσιον ἔδωκεν αὐτὴν τῇ μητρὶ αὐτῆς.
Καὶ ἀκούσαντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἤλθον, καὶ ἦραν τὸ
πτῶμα αὐτοῦ, καὶ ἐθήκαν αὐτὸ ἐν μνημείῳ. (στ. 14—29).

Σύντομος ἐρμηνεία.

Ἦκουσε δὲ ὁ Βασιλεὺς Ἡρώδης ὁ Ἀντίπας τὰ περὶ τοῦ
Ἰησοῦ (διότι ἤδη εἶχε διαφημισθῇ τὸ ὄνομα του) καὶ ἔλε-
γεν ὅτι δὲν θὰ εἶναι ἄλλος παρὰ ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς
ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἐνεργοῦνται τόσα θαύ-
ματα δι' αὐτοῦ. Ἀπεδεικνύει δὲ ἡ γνώμη αὕτη τοῦ Ἡρώ-
δου ὅτι οὗτος δὲν ἦτο μὲν ἄπιστος, ἄφ' οὗ παρεδόχετο
καὶ ἀνάστασιν νεκρῶν, δὲν τὸν ὠφέλει ὅμως ὅπως διόλου
ἡ πίστις του πνιγμένη καὶ φθειρομένη ἀπὸ τὴν ἄνομον
καὶ ἁμαρτωλὸν ζωὴν. Ἄλλοι δὲ ἔλεγον περὶ τοῦ Ἰησοῦ
ὅτι εἶναι ὁ προφήτης Ἡλίας ἐπανελθὼν καὶ πάλιν εἰς τὴν
γῆν. Ἄλλοι δὲ διέδιδον ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι προφήτης ἢ εἰς
ἐκ τῶν ἀρχαίων προφητῶν ἐλθὼν ἐκ δευτέρου εἰς τὴν ζωὴν
διὰ νεκραναστάσεως. Ὁ Ἡρώδης δὲ, κατεχόμενος ἀπὸ
τὴν γνώμην, τὴν ὁποῖαν ἀνωτέρω εἵπμεν, ἀκούσας τὰς δια-
σταυρουμένας ταύτας περὶ τοῦ Ἰησοῦ φήμας, ἐπέμενε νὰ
λέγῃ ὅτι ὁ Ἰησοῦς, ὁ πολὺς οὗτος καὶ θαυμαστός, ἦτο ἐξ
ἀπαντῶν ὑπὸ ἄλλο ὄνομα ὁ Ἰωάννης ὁ ἀποκεφαλίσθεις
κατὰ διαταγὴν του, καὶ ὅτι αὐτὸς ἀνεστήθη ἐκ νεκρῶν ὑπὸ

ἐπ' αὐτὸν τοῦ θεολογικοῦ του καταρτισμοῦ πτυχίον καὶ χαίρομεν διότι εἰς τὰς τάξεις τῶν ἱερέων προστίθεται κληρικός μὲ πολλὴν τὴν γνώσιν, ἀλλὰ καὶ μὲ πολλὴν τὴν καλὴν καὶ εὐσεβὴ ὁλότητι. Διότι εἰμιθα πεπεισμένοι, καλῶς γνωρίζοντες τὴν χαρακτὴρ τοῦ, ὅτι δὲν θὰ ἐπαναπαυθῇ εἰς τὴν δάφνην τοῦ διπλώματός του, εὐδὲ θὰ τᾶξῃ ὡς κύριον σκοπὸν τοῦ βίου του τὸ ν' ἀναβῇ εἰς ἀνώτερα ἀξιώματα, ἀλλ' ὅτι θὰ στρατευθῇ μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης, ἀλλὰ καὶ μετὰ δυνάμεως ὅπως στηρίξῃ τοὺς ἀδελφούς του καὶ προσθέτῃ διὰ τῶν ἰδρώτων του ἀληθινὴν δύναμιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν του.

— Ἐξετέθησαν ὑπὸ τοῦ βιβλιοπωλείου τῆς Ἀναπλάσεως εἰς Β' ἐκδόσιν οἱ **Δόγοι πιστοῦ** τοῦ ἡμετέρου καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας κ. Α. Δ. Κυριακοῦ. Ἡ ἔκδοσις αὕτη παρουσιάζει προσθήκην ἱκανῶν τυπογραφικῶν φύλλων, τὰ ὅποια περιλαμβάνουσι πᾶν ὅ,τι ἰδικιτέρως ἐνδιαφέρει καὶ δύναται ν' ἀναζωπυρήσῃ τὸν ζῆλον τοῦ Ὁρθόδοξου ἀναγνώστου.

— Μεθ' αὐρίου, Δευτέρου, ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος μετὰ τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης καὶ τῶν πριγκίπων Γεωργίου, Νικολάου καὶ Ἑλένης θ' ἀναχωρήσωσιν ἐκ Βενετίας εἰς Ἀθήνας διὰ τῆς θαλαμηγοῦ Ἀμφιτρίτης.

— Ἐν Ἀγγλίᾳ αἱ γυναῖκες προβαίνουν εἰς θορυβώδεις διαδηλώσεις ἀπαιτοῦσαι τὴν συμμετοχὴν των εἰς τὸ νομοθετικὸν σῶμα, διὰ νὰ ψηφίζωσι καὶ αὐταὶ τοὺς νόμους, εἰς τοὺς ὅποιοι καλοῦνται νὰ υποτάσσωνται. Πολλὰ μάλιστα ἐξ αὐτῶν ἐνὰ πικρὸν ὀμίλου εἰσβάλλουν καὶ εἰς τὰ δικαστήρια, ὅπου ἀναστατώνουσι τὰς συνεδριάσεις κρυαίνουσαι ὅτι ἀδίκως ἐφαρμόζονται διὰ τὰς γυναῖκας νόμοι, τοὺς ὅποιοι ἐνομοθέτησαν οἱ ἄνδρες. Τοιοῦτοτρόπως ἡ ἀνισορροπία, ἡ ὅποια διακρίνει εἰς πολλὰ σημεῖα τὰς νεωτέρας τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς κοινωνίας, δὲν ἀφίνει ἄθικτον καὶ τὴν Ἀγγλικὴν γῆν. Καὶ κατ' ἀνάγκην, ὑπὸ τὴν ψευδῇ παρηγορίαν νεωτέρων ἰδεῶν καὶ δόξων περὶ αὐτοῦ, πολλὰ θὰ γίνωνται ἔνω κατω εἰς τὰς πεπολιτισμένας χώρας, ἐφ' ὅσον οἱ διευθύνοντες τὰς δημοσίας καὶ κοινωνικὰς αὐτῶν δυνάμεις δὲν ἐργάζονται νὰ ἐπιτύχωσι τὴν βελτίωσιν καὶ τὴν ἀνακαίνισιν ἐν τῷ χριστιανικῷ πνεύματι, ὑπὸ τὸ ὅποιον ὅλοι καὶ ὅλα θὰ εἶνε εἰς τὴν θέσιν των χωρὶς ὑπερβολὴν καὶ χωρὶς καθυστέρησιν δικαιομάτων.

— Ἀνεχώρησε σήμερον διὰ Μασσαλίαν καὶ ἐκεῖθεν διὰ Λονδίνον τὸ πλῆρωμα τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ ἀντιτορπιλλικοῦ «Λόγχη» πρὸς παραλαβὴν καὶ καθοδήγησιν αὐτοῦ εἰς Πειραιᾶ.

— Ἀπέθανεν ὁ βουλευτὴς Νέων Ψαρρῶν καὶ ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ Κωνστ. Μ. Κανάρης. Ἡ κηδεία αὐτοῦ ἐγένετο ἐπαξίᾳ τοῦ λαμπροῦ του ὀνόματος.

— Ἡ Βουλὴ ἐκλήθη εἰς συνεδρίασιν τὴν προσεχῇ Δευτέραν ὥρα 3 μ. Μετὰ τὴν ἐκλογὴν ἐνὸς ἀκόμῃ Ἀντιπροέδρου καὶ τοῦ Ἐφόρου τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν κ. Σιμόπουλος θὰ καταθέσῃ

τὸν Προϋπολογισμὸν τοῦ 1908 καὶ θὰ προσβῇ εἰς μακρὰν ἐπ' αὐτοῦ εἰσήγησιν.

— Ὁ Σ. Ἀρχιεπίσκοπος Κερκύρας καὶ Παξῶν κ. Σεβαστιανὸς ἔγραψεν ἡμῖν ἐκφραζὼν τὴν μεγάλην θλίψιν του διὰ τὰ δημοσιευόμενα κατὰ καιρὸς εἰς τινὰ καθημερινὰ φύλλα τῆς πρωτευούσης μὲ πνεῦμα ὀρθολογιστικὸν καὶ ἀκρον προτεσταντικόν. Προσθέτει δὲ ὅτι κατὰ τῶν τοιούτων δηλητηριάσεων τῶν Ἑλλήνων ἀναγνωστῶν καλὸν κρίνει ἵνα ἡ ἀνωτέρα ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ ἀνταπεξέρχεται φωτίζουσα καὶ ἀνακόπτουσα τὸ ὀλέθριον ἔργον, διὰ νὰ μὴ προχωρῇ ἡ ἀσεβὴς λύμη μὴ εὐρίσκειται φραγμὸν τινὰ καὶ ἀντίστασιν.

— Πρακτικώτατον λόγον ἐξεφώνησε ἐν Πειραιεὶ πρὸς τὸν Σύλλογον τῶν αὐτόθι ἐργατῶν τῶν ἐργοστασίων ὁ Διευθυντὴς τῆς Λαϊκῆς Τραπεζίης κ. Δ. Λοβέρδος. Καὶ αἱ συμβουλαι πολὺτιμι καὶ ἡ διατύπωσις αὐτῶν μὲ πολλὴν σαφήνειαν καὶ διαύγειαν.

— Ὁ Γραμματεὺς τῆς ἐν Λονδίνῳ Ῥωσικῆς Πρεσβείας παρίδωκεν εἰς τὸν ἐκεῖ πρεσβευτὴν τῆς Ἰαπωνίας ἐπιταγὴν 121.000.000 φράγ πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ τῶν αἰχμαλώτων τοῦ Ῥωσσοϊαπωνικοῦ πολέμου.

— Εἰς 680 μέχρι τοῦδε ἀνέρχονται οἱ φοιτηταί, οἵτινες ἐνεγράφησαν συνδρομηταὶ εἰς τὸ Φοιτητικὸν ἑστιατόριον.

— Ἀπεβίωσε καὶ ἐκηδεύθη ἐν Ἀθήναις εἰς προεβηκυῖν ἡλικίαν ὁ Κωνσταντῖνος Στεφαστόπουλος διχθεὶς ὑπὲρ τὸ ἑκατομύριον εἰς διαφόρους φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς. Ἀφῆκε καὶ ὑπὲρ τοῦ Οἰκουμενικοῦ πατριαρχείου 100.000 φρ.

— Ὁ ἐν Κορίνθῳ Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν κατήγγειλε τὸν ἱεροκήρυκα Κορινθίας Παναγιωτόπουλον ὅτι ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ἐξέβρισε τὴν ἐν Ἑλλάδι Δικαιοσύνην. Φαίνεται ὅτι ὡς ἐξέβρισε ἔχαρακτὴρίσθη ἐκ παρεξηγήσεως ἡ ὑπόμνησις ὅτι ὁ τρόπος, κατὰ τὸν ὅποιον πολλὰκις λειτουργεῖ ἡ δικαστικὴ ἀρχή, δὲν εἶνε πάντοτε ἀμεμπτος. Εὐλόγως δὲ αἱ καθημερινοὶ ἐφημερίδες ἐκηρύχθησαν ὑπὲρ τοῦ ἄμβωνος. Καὶ τὴν ἀρχὴν ταύτην ὑποστηρίζει καὶ ἡ δικηγορικὴ ἐφημερίς ἡ «Δικαιοσύνη» προσθέτουσα, ὅτι ἡ δικαστικὴ ἐξουσία ἐπρεπε νὰ φιλοτιμηθῇ ἀπὸ τοιαύτας πραινέσεις, διὰ νὰ γίνῃ ἀξία τῆς πλήρους ἐμπιστοσύνης τῆς κοινωνίας, τὴν ὅποιαν δὲν ἀπολαμβάνει σήμερον.

ΒΙΟΙ ΑΓΙΩΝ

Τὸ βιβλιοπωλεῖον α' Ἀναπλάσεως ἐξέδωκε καὶ τὸν Β' τόμ. τοῦ μηνὸς Μαΐου τῶν ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Γαλανοῦ γραφομένων «Βίων Ἀγίων». Παρακαλοῦνται οἱ λαμβάνοντες ἀντίτυπα ὅπως τὸ ταχύτερον ἐξοφλοῦν τὸ μικρὸν τίμημα ἐκάστου τόμου πρὸς διευκόλυνσιν ἐργασίας, ἡ ὅποια προσφέρει ὅχι τυχαίαν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ μας ζήλου καὶ τὴν εὐσεβεστέραν διαμόρφωσιν τοῦ βίου μας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ἐγάπη, ὑπὸ Μιχ. Γ. Γαλανοῦ. — Ἡ ἐνοφιλία, ὑπὸ Σεβαστιανοῦ ἀρχιεπισκόπου Κερκύρας. — Αἱ αὐτοσχέδιοι καὶ αἱ κατὰ τῶν ἑχθρῶν προσευχαί. — Ἐρμηνεία εἰς τὸ κατὰ Μάρκον ἅγιον Εὐαγγέλιον, ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ. — Ἐλεγχος ἀνασκευῆς ἀνασκευῶν ὑπὸ Ἱεροδ. Νεοφ. Ξανθοπούλου. — Ποικίλα.